

Balada fiului răcăcitor

Marin Mihalache

Stau între două lumi
Ce par să se destrame
De parcă-aș fi orfan
Născut din două mame.

Nici una nu mă cheamă
La sânul ei de ceară
Că nu m-ar recunoaște
De înger ori de fiară.

Mi-e gura încleștată
Și tare-aș vrea să strig
Că e pe aproape noaptea
Și-n suflet mi-este frig.

Am ocolit pământul
Și-acum se face seară
Și n-am găsit în lume
O cruce mai ușoară.

Am așteptat ca norii
Să treacă peste casă
Și m-am rugat să vină
O zi mai luminoasă.

Și au venit pe lume
Și zile mai senine
Dar cum poți să te bucuri
Străin în lumi străine?

Mi-am risipit talanții
Și n-am ales nimic
Și-am pribegit prin lume
Străin și venetic.

Și am slujit la idoli,
Și pentr-un boț de pâine
M-am gudurat la ușă
Supus precum un câine.

Și mi-am vândut și suflet
Și nu mai am ce-mi vinde
Îndură-Te de mine,

Cerescule Părinte.

De pe cărări pierdute,
Prin lume călător
Primește-mă acasă
Că-s fiu rătăcitor.

Nu pregăti ospete,
Nici straie-mpărătești
Deși eu sunt nevrednic,
Tu totuși mă iubești.

Tu preacinstește-Ți fiul
Care-a rămas acasă
Pe-acesta îl așează
În locul meu la masă.

De-acum la două lumi
Eu dau tribut și vame
Și-oi fi pe veci orfan
Născut din două mame.

Tot neamul pe pământ
De-ar fi să rătăcească
Ne-adună, Tată Sfânt,
În patria cerească.

Copyright © 2017 Marin Mihalache